

1

Het was de zomer voordat Emma Phineas Wilkey (die door iedereen Ferris werd genoemd) naar groep acht ging.

Het was de zomer waarin de geest verscheen aan Charisse, de zomer waarin Ferris' zusje, Pinky Wilkey, had besloten om schurk te worden, en de zomer waarin oom Ted bij tante Shirley wegging en in de kelder van de Wilkey's kwam wonen om de geschiedenis van de wereld te schilderen.

Het was de zomer waarin Ferris' beste vriend, Billy Jackson, aan één stuk door op de piano een melodietje speelde dat 'Mysterieuze hindernissen' heette.

Billy Jackson was bezeten van muziek.

De eerste zin die hij ooit tegen Ferris had gezegd, was: 'Ik hoor de hele tijd pianomuziek in mijn hoofd, en, hé, is het goed als ik je hand vasthou?'

Dat was nog in de kleuterklas van juf Bleeker geweest. Er schenen vierkantjes zonlicht op de houten vloer en Ferris

pakte Billy Jacksons hand terwijl hij verder vertelde over die pianomuziek in zijn hoofd.

Billy's hand was zweterig. Zijn bril zat met een bandje om zijn hoofd vast en Ferris wist bijna meteen dat ze Billy Jackson van haar leven niet meer kwijt wilde raken.

‘Wij hebben een piano thuis. Je mag erop spelen wanneer je maar wilt,’ zei ze.

Het was een groot, oud huis, dat huis waar Ferris woonde.

Ferris had er haar eigen slaapkamer. Pinky ook, en Ferris' ouders ook.

Charisse, Ferris' oma, had ook een kamer voor zichzelf.

Daar was de geest verschenen, op de drempel van Charisse' kamer.

‘Schat,’ zei Charisse tegen Ferris, ‘die geest! Ze staat maar in de deuropening naar me te staren met een diepbedroefd gezicht.’

‘Hoe ziet ze eruit? Behalve diepbedroefd?’ vroeg Ferris.

‘Ze draagt een lange jurk. Ze wringt haar handen en knijpt een zakdoekje fijn. Je ziet zo dat ze wanhopig is. Ze is erg ongelukkig, schat.’

‘Bestaan er ook gelukkige geesten?’ vroeg Ferris.

‘Je moet weten dat Boomer haar ook ziet. Voor het geval je gaat denken dat ik niet goed snik ben.’

Boomer was de hond. Hij was een mengelmoes van schapendoes en Duitse herder en, volgens Ferris' vader, wolharige mammoet. Niemand wist precies wat voor soort hond Boomer was, maar een reusachtige wolbaal was hij zeker.

‘Boomer zet geen poot de kamer in als hij haar hier ziet,’ zei Charisse. ‘Het is een heel gevoelige hond.’

‘Maar wat komt de geest doen?’ vroeg Ferris. Ze zat in de vensterbank van Charisse’ kamer en keek naar de achtertuin.

Ferris dacht dat ze zeker de helft van haar leven in Charisse’ kamer had doorgebracht. Ze praatten samen, speelden kaartspelletjes, ze luisterde naar haar oma en las haar voor uit de Bijbel en uit *Grasbladen*, een beduimelde bundel gedichten van Walt Whitman.

‘Ik bedoel, wat denk je dat de geest wil?’ vroeg Ferris door.

‘Ik heb geen flauw idee,’ zei Charisse. ‘Het is een compleet raadsel, schat.’

Boomer lag te slapen op het kleed met rozenpatroon voor Charisse’ bed. Hij bewoog zijn poten, hijgde hevig en droomde dat hij ergens achteraan jakkerde. De enige keer dat Boomer er echt in geslaagd was iets te vangen (een babyeekhoorntje) had hij het meteen weer laten vallen en was hij met de staart tussen de benen het huis in gekropen – kapot van schaamte en spijt.

Hij had een tere ziel.

Dat zei Charisse altijd van Boomer: ‘Hij heeft een tere ziel.’

‘Ben je bang voor haar?’ vroeg Ferris. ‘Ben je bang voor de geest?’

‘Als je al zo lang leeft als ik,’ zei Charisse, die drieënzeventig was, ‘ben je niet bang voor geesten.’

‘Waar ben je wél bang voor?’ vroeg Ferris.

‘Voor vernedering,’ antwoordde Charisse.

‘Dat begrijp ik niet,’ zei Ferris.

‘Mooi toch? Ik ben heel blij dat je dat niet begrijpt,’ zei Charisse.

Het was laat in de middag en Charisse lag in bed.

‘Waarom ben je nog in bed?’ vroeg Ferris.

‘Ik voel me niet goed, schat, en meer zeg ik er niet over. En ga me alsjeblieft niet het hemd van het lijf vragen, zoals je anders altijd doet.’

Ferris was Charisse’ lievelingspersoon op de hele wereld. Niemand ontkende dat – Charisse niet, Ferris niet, en de anderen in huis ook niet.

Het was Charisse die Ferris had opgevangen toen ze werd geboren – letterlijk had opgevangen.

Charisse had geknield in het zand van het kermisterrein gezeten en ze was de eerste geweest die Ferris zag. Ze zei dat ze haar op slag had herkend.

‘Welkom, lieverdje.’ Dat had ze tegen Ferris gezegd, en Ferris durfde te zweren dat ze het zich herinnerde – hoe ze op de wereld kwam, de blauwe lucht zag en Charisse’ gezicht dat lachend op haar neerkeek.

‘Het is een liefdesverhaal,’ zei Charisse altijd als ze het verhaal van Ferris’ geboorte vertelde. ‘Maar dat is elk verhaal. Tenminste, elk góéd verhaal is een liefdesverhaal.’

‘Dat kun jij je onmogelijk herinneren,’ zei Ferris’ moeder op een avond. ‘Ik weet het zelf bijna niet eens meer. Weet je wat het is met je oma? Ze dramatiseert alles. Of nee, ze romantiseert alles. Van een baby bevallen in het zand van de

kermis is niet romantisch, dat kan ik je wel vertellen. Geef die spons eens aan, wil je?’

Ferris en haar moeder zaten aan de keukentafel. Haar moeder plakte spaarzegels van de supermarkt in. Ze wilde genoeg spaarkaarten volplakken voor een gratis tosti-ijzer.

Ferris’ moeder was praktisch van aard. Ze was realistisch. Ze gaf wiskunde op een middelbare school. ‘Je hebt geen tijd voor romantische ideeën als je dag in dag uit probeert een klas vol pubers wiskunde bij te brengen,’ zei haar moeder vaak. ‘Ik ben heel praktisch.’

Was Ferris praktisch of romantisch?

Goeie vraag.

Maar soms, vlak voordat ze in slaap viel, zag ze blauwe lucht – de blauwe lucht die ze zich herinnerde van toen ze geboren werd – en Charisse die naar haar lachte, met een stralend mooi gezicht.

Ferris geloofde dat ze Charisse op dat moment meteen had herkend.

Net zoals ze Billy Jackson meteen had herkend op die eerste dag dat ze zijn hand vastpakte.

‘Elk verhaal is een liefdesverhaal,’ zei Ferris die avond in bed hardop tegen zichzelf. De ramen in haar kamer stonden open. De krekels zongen. Boomer was dwars over haar voeten neergeploft. Hij lag te snurken.

Het was heet, met die wolharige mammoet die zich over haar voeten had gedrapeerd, maar Ferris tobde over Charisse die zich niet goed voelde en over de geest – wat wilde die? Waarom verscheen ze alleen aan Charisse? Het was

fijn dat Boomer nu bij haar was en haar vastklonk aan haar bed, haar huis en de wereld.

‘Ik ben tien jaar,’ zei Ferris in het donker.

Tien leek een belangrijk aantal jaren.

Tien leek haar een leeftijd waarop ze steeds meer zou gaan begrijpen.

‘Ik ben tien jaar, en elk verhaal is een liefdesverhaal.’

Boven haar, boven het huis, stonden de fonkelende sterren aan de hemel.

Boomer snurkte.

De krekels zongen.

Het leek wel alsof ook de sterren zongen.

Ferris deed haar ogen dicht. Ze luisterde.

Het leek alsof de hele wereld zong: *Elk verhaal is een liefdesverhaal. Elk goed verhaal is een liefdesverhaal.*